

Lucija Bogunović

Danas je nebo plave boje

Danas je nebo plave boje instalacija je koja se sastoji od serije 46 analognih fotografija, tkanina na kojima su fotografije otisnute terpentinom te knjižice s bilješkama u koju je umjetnica pisala točne datume i sate nastanka fotografija.

Fotografije prikazuju nebo koje je Bogunović fotografirala od 4. travnja do 4. lipnja 2022. te su nastale na lokacijama na kojima bi se zatekla u određeno vrijeme u danu. Svaki je dan umjetnica pomicala vrijeme snimanja za jedan sat (4. travnja u 12:00, 5. travnja u 13:00, 6. travnja u 14:00 itd.). Fascinirana neprolaznošću/beskrajnošću neba, procesu fotografiranja pristupa ritualno (uključivanje alarma, poštivanje samopostavljenih pravila, buđenje noću, stalno nošenje fotoaparata, osvješčivanje određenog trenutka u danu, itd.) te njegovim stalnim bilježenjem pokušava stvoriti odnos između sebe kao efermnog subjekta i njega (neba) kao konstante. Kao promatračica kratkotrajno preuzima kontrolu nad vremenom te ga svojevrsno upisuje, tj. obilježava te kasnije prenosi na tkaninu.

Terpentinom otisnute kadrove neba umjetnica na tkaninu prenosi kako bi promijenila fizikalnost samih fotografija i stvorila odnos ponavljajućom koreografijom otiskivanja između printeva i tkanine (otiskivanje, utiskivanje, stvaranje, spajanje dvaju materijala). Tako su na samim fotografijama vidljivi tragovi tekstura dobiveni otiskivanjem i suprotno. Varijacije u otisku razlikuju se po gustoći, boji i konzistenciji.

U ovom radu Bogunović promišlja odnos fizičkog i metafizičkog, prolaznog i neprolaznog, kao i svoju istovremeno aktivnu i pasivnu ulogu u kontekstu djelovanja i promatranja. Rad je osoban, intiman, samotan i introspektivan. Praznine u postavu upućuju na dane kada je autorica iz određenih razloga bila spriječena fotografirati nebo u zadanom trenutku, želeći ostati iskrena i dosljedna dnevničkom prikazu rituala.

U radu *Danas je nebo plave boje* Bogunović se bavi mekoćom svakodnevnog, neposrednog i osobnog, evocirajući pritom pristup Ute Barth, njemačko-američke fotografkinje zainteresirane za samu percepciju, proces gledanja i način na koji gledamo (a ne toliko ono što gledamo).

Iva Jurić

GALERIJA KARAS

vrijeme koje stalno prolazi
gledam ga kako promiče
iz mog vidokruga
okrećem glavu, ali ono nestaje
trzam se, ne uspijevam
prolazi u tankim, blijedim
trakama
izmiče
vožnja u vožnji
svjetlo mi ulazi kroz oči
ako ih dovoljno dugo budem držala zatvorenima
možda će se odrazi mojih sjećanja
urezati u kapke

A

H

svjetlo koje kroz zrcalo ostavlja
slike onoga što želim zauvijek gledati
moje putove
i svijet koji se kreće
on ostaje na filmskim trakama
moj putopis
sloj po sloj
informacije se nižu, ali što ostavljaju
tek po koji trag
sve, a ništa
isto kao moja sjećanja
isto kao vrijeme
isto kao ja

X

ali lijepo je
svijetli i ostavlja tanke
obrise

GALERIJA KARAS

nije napasno, ne bude u oči
pušta me da ga promatram
koliko hoću

A

– dio bilješki nastalih automatskim pisanjem

Lucija Bogunović

H

X

GALERIJA KARAS